

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 13
35000 SLAVONSKI BOD

Poslovni broj: P-655/2022-54

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu ovog suda Jadranki Babić-Milberg, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Drage Kunac, OIB: 00374763434, iz Slavonskog Broda, I. Lucića 19a, zastupan po Ivanu Žalac, odvjetniku iz Slavonskog Broda, protiv tuženika ADDIKO BANK d.d. Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupan po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Kožul i Petrinović d.o.o. iz Zagreba, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave dana 30. lipnja 2026., u nazočnosti punomoćnika tužitelja Ivana Žalac, odvjetnika i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 28. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredba čl. 2. st. 1. Ugovor o kreditu br. 5140060242-2600048444/2005 od 14.7.2005. godine sklopljenog između tužitelja Drage Kunac, OIB: 00374763434, iz Slavonskog Broda, I. Lucića 19a kao korisnika kredita i tuženika, HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d., Zagreb, Slavenska avenija 6 kao davatelja kredita kojom je ugovoreno: „Banka u skladu s propisima Republike Hrvatske, te oduke Kreditnog odbora Sektora poslova s građanstvom odobrava stambeni kredit za kupovinu kuće u iznosu od 27.600,00 CHF (slovima: dvadesetsedam tisuća šesto CHF) odnosno u proutvrijednosti od HRK prema srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. Osijek na dan korištenja kredita.

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d. Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, isplatiti tužitelju Dragi Kunac, OIB: 00374763434 iz Slavonskog Broda, I. Lucića 19a, isplati iznos od 4.070,70 eura s osnova pretplaćenog iznosa po razlici u tečaju CHF sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom računajući od dospijea svakog pojedinog iznosa do 31. prosinca 2007. prema kamatnoj stopi koju određuje Zakon o kamata i važeća Uredba o visini zakonske zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 1. siječnja 2023. prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana

nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem za tri postotna poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, na pojedinačne iznose kako slijedi:

- 1,30 Eura od 01.10.2005. godine do isplate,
- 1,06 Eura od 01.11.2005. godine do isplate,
- 1,27 Eura od 01.12.2005. godine do isplate,
- 0,24 Eura od 01.01.2006. godine do isplate,
- 3,43 Eura od 01.11.2008. godine do isplate,
- 2,09 Eura od 01.01.2009. godine do isplate,
- 3,87 Eura od 01.02.2009. godine do isplate,
- 6,21 Eura od 01.03.2009. godine do isplate,
- 3,19 Eura od 01.04.2009. godine do isplate,
- 3,20 Eura od 01.05.2009. godine do isplate,
- 0,92 Eura od 01.01.2010. godine do isplate,
- 3,83 Eura od 01.02.2010. godine do isplate,
- 4,98 Eura od 01.03.2010. godine do isplate,
- 8,55 Eura od 01.04.2010. godine do isplate,
- 7,73 Eura od 01.05.2010. godine do isplate,
- 9,55 Eura od 01.06.2010. godine do isplate,
- 23,64 Eura od 01.07.2010. godine do isplate,
- 20,13 Eura od 01.08.2010. godine do isplate,
- 31,30 Eura od 01.09.2010. godine do isplate,
- 26,26 Eura od 01.10.2010. godine do isplate,
- 21,56 Eura od 01.11.2010. godine do isplate,
- 35,90 Eura od 01.12.2010. godine do isplate,
- 44,39 Eura od 01.01.2011. godine do isplate,
- 38,35 Eura od 01.02.2011. godine do isplate,
- 40,63 Eura od 01.03.2011. godine do isplate,
- 36,27 Eura od 01.04.2011. godine do isplate,
- 37,84 Eura od 01.05.2011. godine do isplate,
- 51,98 Eura od 01.06.2011. godine do isplate,
- 54,63 Eura od 01.07.2011. godine do isplate,
- 70,96 Eura od 01.08.2011. godine do isplate,
- 66,18 Eura od 01.09.2011. godine do isplate,
- 56,35 Eura od 01.10.2011. godine do isplate,
- 56,33 Eura od 01.11.2011. godine do isplate,
- 55,83 Eura od 01.12.2011. godine do isplate,
- 59,30 Eura od 01.01.2012. godine do isplate,

- 62,87 Eura od 01.02.2012. godine do isplate,
- 63,77 Eura od 01.03.2012. godine do isplate,
- 61,35 Eura od 01.04.2012. godine do isplate,
- 62,46 Eura od 01.05.2012. godine do isplate,
- 63,72 Eura od 01.06.2012. godine do isplate,
- 63,02 Eura od 01.07.2012. godine do isplate,
- 62,75 Eura od 01.08.2012. godine do isplate,
- 61,57 Eura od 01.09.2012. godine do isplate,
- 59,86 Eura od 01.10.2012. godine do isplate,
- 62,40 Eura od 01.11.2012. godine do isplate,
- 64,09 Eura od 01.12.2012. godine do isplate,
- 63,58 Eura od 01.01.2013. godine do isplate,
- 59,16 Eura od 01.02.2013. godine do isplate,
- 63,18 Eura od 01.03.2013. godine do isplate,
- 63,82 Eura od 01.04.2013. godine do isplate,
- 62,55 Eura od 01.05.2013. godine do isplate,
- 58,39 Eura od 01.06.2013. godine do isplate,
- 56,54 Eura od 01.07.2013. godine do isplate,
- 57,92 Eura od 01.08.2013. godine do isplate,
- 60,61 Eura od 01.09.2013. godine do isplate,
- 64,72 Eura od 01.10.2013. godine do isplate,
- 62,54 Eura od 01.11.2013. godine do isplate,
- 64,23 Eura od 01.12.2013. godine do isplate,
- 64,78 Eura od 01.01.2014. godine do isplate,
- 67,21 Eura od 01.02.2014. godine do isplate,
- 68,72 Eura od 01.03.2014. godine do isplate,
- 68,01 Eura od 01.04.2014. godine do isplate,
- 66,35 Eura od 01.05.2014. godine do isplate,
- 66,07 Eura od 01.06.2014. godine do isplate,
- 66,11 Eura od 01.07.2014. godine do isplate,
- 68,09 Eura od 01.08.2014. godine do isplate,
- 70,43 Eura od 01.09.2014. godine do isplate,
- 69,98 Eura od 01.10.2014. godine do isplate,
- 71,00 Eura od 01.11.2014. godine do isplate,
- 72,78 Eura od 01.12.2014. godine do isplate,
- 71,91 Eura od 01.01.2015. godine do isplate,
- 111,39 Eura od 01.02.2015. godine do isplate,
- 105,47 Eura od 01.03.2015. godine do isplate,
- 108,99 Eura od 01.04.2015. godine do isplate,
- 105,21 Eura od 01.05.2015. godine do isplate,
- 110,47 Eura od 01.06.2015. godine do isplate,
- 108,46 Eura od 01.07.2015. godine do isplate,
- 214,98 Eura od 15.07.2015. godine do isplate,
sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, naknaditi tužitelju Dragi Kunac, OIB: 00374763434 iz Slavanskog Broda, I. Lucića 19a, troškove parničnog postupka u iznosu od 2.606,89 eura sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od presuđenja do isplate po stopi zateznih kamata po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tuženik u cijelosti sa zahtjevom za naknadom troškova parničnog postupka, kao neosnovanim.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je kao korisnik kredita 14.7.2005. s prednikom tuženika Slavonskom bankom d.d. sklopio Ugovor o kreditu broj 5140060242-26000048444/2005 na iznos od 27.600,00 CHF u protuvrijednosti u kunama, s rokom vraćanja od 10 godina i kamatom od 4,90% godišnje.

1.1. Tužitelj navodi da je u ugovoru navedeno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima a podmiruje u kunama po srednjem tečaju Slavonske banke na dan dospijeca, odnosno na dan plaćanja.

1.2. Ističe da je člankom 4. Ugovora o kreditu ugovoreno da „korisnik kredita prihvaća sve naknadne izmjene visine kamatne stope (ugovorene i zatezne), sukladno izmjenama i dopunama Odluka o kamatnim stopama Banke, koje se smatraju sastavnim dijelom Ugovora, bez posebno zaključenog aneksa ovom Ugovoru, što potvrđuje svojim potpisom na ovom Ugovoru.“

1.3. Nadalje, da je tuženik od sklapanja ugovora o kreditu, od 14. srpnja 2005. mijenjao kamatne stope na više od 4,90 % ugovorenih, tako da je tuženik u dijelu ugovora vezanog za ugovaranje kamatne stope povrijedio kolektivne interese i pravo potrošača koristeći u ugovoru o kreditu ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, te što prilikom sklapanja ugovora tužitelj kao korisnik kredita nije s tuženikom pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metode izračuna tih parametara.

1.4. Navodi da je u odnosu na gore navedeno tužitelj vodio parnični postupak protiv tuženika pred Općinskim sudom u Slavonskom Brodu u kojem je donesen presuda dana 16. siječnja 2019. poslovni broj P-653/15-21 kojom su utvrđene ništetne odredbe čl. 4 ugovora o kreditu od 14.7.2005.

1.5. Međutim, u tom parničnom postupku nije se odlučivalo o ništetnosti odredbe čl. 2. navedenog ugovora kojim je ugovorena valutna klauzula. Tužitelj je u cijelosti otplatio kredit.

1.6. Navodi da sve dok se ne provede vještačenje, da tužitelj nije u mogućnosti tužbom tržiti isplatu preplaćenog iznosa kredita s osnova „valutne klauzule“, stoga u smislu odredbe čl. 186.b. st. 3. Zakona o parničnom postupku podnosi tzv. stupnjevitu tužbu i predlaže da sud donese presudu kojom će tvrditi ništetnost odredbe članka 2. st.1. ugovora o kreditu i obvezati tuženika na povrat stečenog bez osnove temeljem

ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, skupa sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeca do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da u cijelosti osporava osnov i visinu tužbe i tužbenog zahtjeva.

2.1. Tuženik ističe kako nisu ispunjeni uvjeti za podnošenje stupnjevite tužbe, obzirom da tužitelj već ima svu potrebnu dokumentaciju za postavljanje određenog tužbenog zahtjeva.

2.2. Navodi da tužitelj u historijatu tužbe sam navodi kako je pred Naslovnim sudom vođen postupak pod posl. br. P-653/2015 radi utvrđenja ništetnosti odredbe čl. 4. (odredba o načinu promjene kamatne stope) istog Ugovora o kreditu, a u kojem postupku je provedeno financijsko-knjigovodstveno vještačenje te tužitelju dosuđen iznos od 9.457,98 kuna s osnove preplate po odredbi o načinu promjene kamatne stope. Kako je u tom postupku tuženik dostavio svu dokumentaciju povezanu s predmetnim Ugovorom o kreditu dok je ujedno i u navedenom postupku proveden dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, razvidno je kako je nesporno da je tuženik u posjedu sve potrebne dokumentacije radi postavljanja određenog tužbenog zahtjeva.

2.3. Tuženik nadalje ističe kako se između tužitelja i tuženika vodio parnični postupak kod Općinskog suda u Slavonskom Brodu pod posl. br. P-653/2015, u kojem postupku je donesena Presuda dana 16. siječnja 2019.g., a koja je pravomoćno potvrđena presudom Županijskog suda u Bjelovaru pod posl. br. GŽ-176/2019 od 7. studenog 2019. U navedenom postupku je tužitelju dosuđen iznos stečenog na temelju ugovorne odredbe kojom je tuženik bio ovlašten u Ugovoru o namjenskom kreditu bez depozita broj: 5140060242-2600048444/2005 (koji je predmet spora i u ovom postupku) mijenjati kamatnu stopu svojom odlukom. Iznos koji je tužitelju dosuđen utvrđen je na način da je tužitelju dosuđena razlika koja je nastala svakom promjenom kamatne stope, uzevši da je kamatna stopa od 4,90 % koja je vrijedila na dan sklapanja Ugovora o kreditu bila fiksna.

2.4. Nadalje, tužitelju je u navedenom postupku dosuđena i razlika koja je nastala porastom tečaja CHF u odnosu na kamatu koja je povećana odlukom tuženika. Drugim riječima, tužitelju je već dosuđena razlika koja je nastala porastom tečaja CHF u odnosu na kamatu koja je veća od kamate od 4,90 %

2.5. Navodi kako tužitelj u tužbi traži utvrđenje ništetnosti čl. 2. predmetnog Ugovora o kreditu, kojim je ugovorena valutna klauzula u CHF, kao i isplatu temeljem navodne ništetnosti sporne odredbe. Smatra da je navedeni zahtjev bespredmetan iz razloga što tužitelj ne navodi s koje osnove bi uopće predmetna odredba bila ništetna već potpuno paušalno iznosi zahtjev za utvrđenjem ništetnosti.

2.6. Smatra da tužba ne sadrži sve što je potrebno da bi se po njoj postupilo, a sve s obzirom da tužitelj ne navodi činjenice ni dokaze kojima se utvrđuje te činjenice, a na kojima isti temelji svoj zahtjev u smislu čl. 186. ZPP-a, slijedom čega tuženik predlaže da Naslovni sud sukladno čl. 109. ZPP-a pozove tužitelja na ispravak tužbe te u slučaju da ista ne bude vraćena u određenom roku, da utvrdi da je tužba povučena, odnosno u slučaju da bude vraćena bez ispravka, da istu odbaci.

2.7. Tuženik ističe kako se tužitelj neosnovano poziva na primjenu presuda Visokog trgovačkog suda poslovni broj PŽ-7129/13 i PŽ-6632/2017, te presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske u predmetu poslovni broj Revt-249/2014 u ovom postupku, a na temelju članka 138.a Zakona o zaštiti potrošača i članka 502.c Zakona o parničnom postupku. Kolektivnom zaštitom osigurava se preventivna zaštita i kontrola nepoštenih ugovornih odredaba u odnosu na prosječnog potrošača, ali se njome ne mogu zamijeniti učinci koji se ostvaruju individualnom pravnom zaštitom, s obzirom da se u pojedinačnim parnicama uređuju pravni učinci pojedinačnog potrošačkog ugovora u odnosu na konkretnog potrošača. Stoga, u individualnom sporu kakav je ovaj, tek treba utvrditi primjenjuje li se i u kojoj mjeri se primjenjuje načelo zaštite apstraktnog potrošača, onako kako je utvrđeno u kolektivnoj parnici, na konkretnog tužitelja.

2.8. Nadalje, pravna utvrđenja iz kolektivnog postupka ne odnose se na odredbe ugovora o kreditu sklopljenog sa Slavonskom bankom d.d.

2.9. Tužitelj u tužbi navodi da bi odredba Ugovora o kreditu, a kojom je ugovorena valutna klauzula u CHF, bila ništetna te s navedenog osnova traži restituciju onoga što je dao temeljem takve odredbe. Da bi se spomenuta odredba utvrdila nepoštenom, i posljedično ništetnom, potrebno je utvrditi jesu li ispunjene pretpostavke za nepoštenost određene Zakonom o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003)¹ u koji je transponirana odredba Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.g. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Osim utvrđenja je li se o ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo, potrebno je kumulativno utvrditi i uzrokuje li ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravilima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

2.10. Tuženik je ozbiljno i potpuno informirao tužitelja o smislu i sadržaju odredbe o vezivanju glavnice kredita za valutu CHF. Tuženik ističe da je tužitelj u odnosu na svaku ugovornu odredbu, pa tako i na predmetnu, imao stvarnu mogućnost utjecati na njezin sadržaj odnosno pregovarati o istoj. Ako se u obzir uzme definicija prosječnog potrošača, tuženik ističe da je tužitelj imao obvezu pažljivo pročitati svaku ugovornu odredbu, tražiti odgovarajuća pojašnjenja ako mu je nešto bilo nejasno ili nerazumljivo, i tek nakon toga donijeti odluku o prihvatljivosti iste u smislu ugovaranja ili zatražiti odgovarajuću izmjenu.

2.11. Osim samim potpisivanjem Ugovora i prilikom solemnizacije javni bilježnik je potvrdio da sporna ugovorna odredba predstavlja pravu volju tužitelja, te se uvjerio da tužitelj ima potrebnu poslovnu sposobnost da sklopi ovakav Ugovor o kreditu i razumije značenje njegovih odredbi. Također, javni bilježnik je prilikom solemnizacije na potvrdi naveo kako je sudionicima ovog pravnog posla ispravu pročitao i upozorio ih da potvrđena privatna isprava ima snagu ovršnog javnobilježničkog akta.

2.12. U pogledu predmetne odredbe Ugovora o kreditu ne postoji neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, pa stoga niti ne može biti riječi o znatnoj neravnoteži kao idućem zahtjevu, u smislu nepoštenosti odredbe, a niti o postupanju suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Upravo je ugovaranjem predmetne odredbe uspostavljena ravnoteža.

2.13. Nadalje, tuženik ističe kako je tužitelj u svakom trenutku imao mogućnost napraviti konverziju u neku drugu valutu, zakonsku mogućnost prijevremeno djelomično ili u cijelosti otplatiti kredit ili se poslužiti pravnim institutom pravične izmjene ugovora o kreditu radi promijenjenih okolnosti.

2.14. Postupanje u skladu s načelom savjesnosti i poštenja pretpostavlja postupanje s povjerenjem i obzirima prema osobi i interesima druge strane, suzdržavanje od proturječnog ponašanja prilikom ostvarivanja i ispunjenja ugovorom preuzetih obveza i tomu slično. Kako je o predmetnoj ugovornoj odredbi tužitelj imao mogućnost pregovarati i utjecati na njezin sadržaj, kako je postojala podjednaka mogućnost da ukupna obveza tužitelja u hrvatskim kunama bude veća ili manje od inicijalno predviđene obveze u kunama, a uslijed promjene tečaja koja može imati obilježja aprecijacije, ali i deprecijacije, ugovaranje predmetne odredbe ne može biti u suprotnosti s spomenutim načelom.

2.15. Tuženik ističe kako porast tečaja CHF nakon sklapanja Ugovora o kreditu ne može biti od utjecaja na ocjenu (ne)poštenosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli jer je za ocjenu savjesnosti postupanja stranke mjerodavan trenutak sklapanja Ugovora o kreditu.

2.16. Sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (2003) odnosno članka 99. Zakona o zaštiti potrošača (2007) nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

2.17. Tuženik ističe kako je na primjeren način, javno, objavljivao relevantne informacije o valutnoj klauzuli u CHF na temelj koje je svaki potrošač mogao donijeti informiranu odluku te je na taj način razumljivost same odredbe dodatno naglašena. Osim navedenog, guverneri Hrvatske narodne banke su u više navrata u svojim javnim nastupima upozoravali javnost o rizicima vezanim za kredite vezane za valutnu klauzulu u CHF.

2.18. Konačno tuženik ističe da bi utvrđenje ništetnosti odredbe o načinu promjene kamatne stopi i valutnoj klauzuli na način kako to traži tužitelj dovela do posljedice kao da je među ugovornim stranama ugovorena fiksna kamatna stopa, a da se ugovor o kreditu koji je predmet ovog postupka ispunjava kao ugovor o kreditu u kunama, primjenjujući pritom na njega kamatnu stopu koja vrijedi za ugovor o kreditu u švicarskim francima.

2.19. U slučaju da sud nađe osnovanim zahtjev tužitelja, tuženik ističe i prigovor zastare za potraživanja tužitelja na isplatu utuženog iznosa po osnovi sporne ništetnosti, a s obzirom da ništetnost nastaje *ex tunc*, od trenutka sklapanja ugovora. Budući da bi se u tom slučaju radilo o stjecanju bez osnove, tužitelj ističe kako se u tom slučaju primjenjuje opći zastarni rok od 5 godine za povrat tako plaćenih iznosa.

2.20. Ukoliko bi sud našao osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja, tuženik ističe kako je tuženik prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao savjesno i u dobroj vjeri, zbog čega tužitelj nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe.

2.21. Slijedom navedenoga, predlaže se sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja te obvezati tužitelja da naknadi tuženiku troškove postupka.

3. U daljnjem tijeku postupka stranke su u bitnom ostale kod svojih navoda.

3.1. Nakon provedenog financijskog vještačenja tužitelj je podneskom od 12. svibnja 2026., uredio konačno postavljenu tužbeni zahtjev tako da potražuje iznos od 4.070,70 eura skupa sa zakonskim zateznim kamatama od dospjeća svakog anuiteta do isplate.

3.2. U odnosu na tako postavljeni tužbeni zahtjev, tuženik je u podnesku od 27. svibnja 2026. istakao da se protivi preinaci tužbenog zahtjeva.

4. U odnosu na prvotno postavljeni tužbeni zahtjev, nesporno je da je tužitelj podneskom od 25. svibnja 2023., i naknadno podneskom od 12. svibnja 2026., preinačio isti u kondemnatornom dijelu, odnosno povećao u odnosu na tužbeni zahtjev postavljen tužbom (11.000,00 kn, sada 1.459,95 eura).

4.1. Sud je dopustio navedenu preinaku pozivom na članak 190. st.3. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje u tekstu: ZPP) jer je isto svrsishodno za konačno rješavanje odnosa među strankama a nedopuštanjem preinake tužbe tužitelju bi se nametnulo ograničenje prava na pristup sudu i pravično suđenje zajamčeno čl. 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Narodne novine“ – Međunarodni ugovori, broj: 18/97, 6/99, 8/99, 14/02, 1/06) pa nedopuštanje preinake tužbe u ovoj situaciji ne bi bilo razmjerno niti legitimnom cilju iz odredbe čl. 190. st. 1. ZPP, a to je poštovanje načela pravne sigurnosti te ubrzanje postupka i osiguranje pravilnog djelovanja pravosudnog sustava. Tužitelj je tek provođenjem postupka vještačenja bio saznanja o šteti koju može potraživati od tuženika i mogao postaviti konačni tužbeni zahtjev.

5. Među strankama nije sporno da je tužitelj 14. srpnja 2005. kao korisnik kredita, s pravnim prednikom tužene, Slavonskom bankom d.d. Osijek, kao kreditorom, zaključio Ugovor o kreditu broj 5140060242-26000048444/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, na iznos od 27.600,00 CHF u protuvrijednosti u kunama prema srednjem tečaju Slavonske banke d.d. Osijek na dan korištenja kredita, čija je otplata vezana uz valutnu klauzulu CHF.

6. Sporno je da li se na predmetni spor i ovdje tužitelja primjenjuju pravna utvrđenja po kolektivnoj tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača "Potrošač" iz presuda Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12 i presude Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/2017-10 od 14. 06. 2018. godine i da li su odredbe Ugovora o kreditu broj 5140030250-26000056650/2006 sklopljenog između stranaka u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula ništetne. Sporno je da li tužitelj ima status potrošača i da li ima aktivnu legitimaciju. Sporno je da li je tuženik pasivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari. Sporno je da li je nastupila zastara potraživanja. Sporna je osnovanost i visina tužbenog zahtjeva. Sporno je da li postoji dvostruka litispendencija.

7. U dokaznom postupku, pročitani su Ugovor o kreditu broj 5140060242-26000048444/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 14. srpnja 2005. (str. 4-12 spisa), otplatni plan (str. 13-15 i 224-226 spisa), zahtjev za kredit (str. 70 spisa), kamatne stope banaka na kunske kredite bez valutne klauzule (str. 71-74 spisa), obavijesti o promjenama kamatnih stopa po kreditu (str. 96 spisa), pregled prometa za klijenta (str. 97-109, 189-

202 i 209-222 spisa), nalaz i mišljenje vještaka Andrije Ilakovac od 22. svibnja 2023. (str. 112-129 spisa), u specifikaciju uplata (str. 157-164 spisa), u dopunu nalaza i mišljenja vještaka Andrije Ilakovac od 17. veljače 2026. (str. 263-269 spisa), u pisano očitovanje vještaka od 20. svibnja 2026., uvid u spis Općinskog suda u Slavonskom Brodu broj 653/2015. Provedeno je i dokaz neposrednim saslušanjem vještaka na raspravi, saslušanjem svjedoka Vladimira Mihaljevića i dokaz saslušanjem tužitelja.

8. Nije proveden niti dokaz za saslušanjem javnog bilježnika Miroslava Bračun koji prijedlog je sud odbio iz razloga što javni bilježnik pri solemnizaciji ugovora o kreditu potrošaču nije mogao objasniti parametre promjene i rizike fluktuacije tečaja švicarskog franka koji nisu navedeni u ugovoru o kreditu kojeg je solemnizirao, niti je imao takve zakonske ovlasti prema mjerodavnom pravu (pravno shvaćanje iz rješenja Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-4223/2021 od 1. prosinca 2021.)

9. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a primjenom čl. 8. ZPP sud je ocijenio da je konačno postavljeni tužbeni zahtjev podneskom od 12. svibnja 2026. u cijelosti osnovan.

10. U odnosu na istaknuti prigovor nedostataka aktivne legitimacije tužitelja valja istaknuti kako su u obveznopравnom odnosu na temelju predmetnog Ugovora o kreditu tužitelj i tuženik. Tuženik je ugovoreni iznos kredita isplatio tužitelju i on je bio u obvezi vratiti iznos plaćanjem ugovorenih mjesečnih anuiteta kroz određeno razdoblje, a eventualni modalitet plaćanja prema tuženiku ne oduzimaju tužitelju pravo biti aktivno legitimirana u ovom postupku. To stoga što je odredbom čl. 161. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje u tekstu: ZOO) propisano da obvezu može ispuniti ne samo dužnik, nego i treća osoba, dok je stavkom 3. tog članka propisano da je vjerovnik dužan primiti ispunjenje od treće osobe ako je dužnik s tim suglasan, osim kad prema ugovoru ili naravi obveze istu treba ispuniti dužnik osobno. Odnos između dužnika, ovdje tužitelja i treće osobe ne tiče se tuženika kao kreditora, pa je pravno neodlučno je li rate kredita otplaćivao tužitelj ili neka treća osoba. Dakle, tužitelj je u svojstvu korisnika kredita sklopio ugovor o kreditu, koji je otplaćen, odnosno koji još uvijek otplaćuje, pa je on kao ugovorna strana iz kreditnog odnosa aktivno legitimiran zahtijevati isplatu preplaćenih anuiteta kredita.

11. U odnosu na prigovor nedostatka pasivne legitimacije ovdje naznačenog tuženika za istaći je da u vrijeme pokretanja kolektivnog spora Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača "Petrošač", 4. travnja 2012., Slavonska banka d.d., više nije postojala kao pravni subjekt jer je 27. veljače 2009. pripojena pravnom predniku tuženika Hypo Alpe Adria Bank d.d., koja je sudjelovala kao jedan od tuženika u predmetu "Petrošač". Ugovorni odnosi u kojima je sudjelovala tadašnja Hypo Alpe Adria Bank d.d., što uključuje i ugovore o kreditu Slavonske banke d.d., čiji je pravni slijednik bila Hypo Alpe Adria Bank d.d. i u čije pravne odnose je ta banka stupila kao pravni slijednik u trenutku pripajanja Slavonske banke d.d., razmatrani su u predmetu "Petrošač", kroz test poštenja i to kako ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli tako i ugovorne odredbe o kamatnim stopama.

11.1. Hypo Alpe Adria Bank d.d., kao univerzalni pravni sukcesor stupila je u sva prava i obveze pripojenog društva i nije sporno da je pripajanjem temeljem zakona došlo do univerzalne sukcesije koja osim što izaziva prijenos prava i obveza, ujedno dovodi do procesno pravnog sljedništva. Dakle, trgovačko društvo Hypo Alpe Adria Bank d.d. je stupilo u sve pravne odnose nekadašnje Slavonske banke d.d. kao ugovorna strana, što je i razlogom zašto Slavonska banka d.d. nije obuhvaćena presudama u postupku kolektivne zaštite (jer nije niti postojala). Postojala je Hypo Alpe Adria Bank d.d. kao pravni subjekt, pa kada se u izreci presude u predmetu "Potrošač" govori u ugovorima Hypo Alpe Adria Bank d.d., sada Addiko bank d.d., isto podrazumijeva sve ugovore koji su sklopljeni u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008., u kojima je pravni slijednik Slavonske banke d.d., Hypo Adria Bank d.d., sudjelovala kao kreditor.

11.2. Osim toga, u dosadašnjoj sudskoj praksi u identičnim predmetima ovo pitanje nije bilo sporno jer se učinak presude iz predmeta "Potrošač" izravno primjenjivao na ugovore o kreditu sklopljene sa Slavonskom bankom d.d., kao kreditorom (Županijski sud u Splitu, GŽ-3359/17-2 od 22. ožujka 2018., GŽ-1678/19-4 od 29. travnja 2020.), a napose valja istaći i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u rješenju broj Rev 18/2018-2 od 26. svibnja 2020. ponovio svoje shvaćanje da u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredbi ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom koju su jednostrano mijenjali kreditori, nije potrebno ponovo utvrđivati jesu li su sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne, obzirom da postoji temeljem odredbe čl. 502.c ZPP-a i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača, vezanost za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. st. 1. ZZP/14, a slijedom toga i obveza primjene utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu.

12. Uvidom u Ugovor o kreditu broj 5140060242-26000048444/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 14. srpnja 2005. (str. 4-12 spisa), utvrđeno je da je tužitelj kao korisnik kredita, s prednikom tuženika sklopio ugovor o stambenom kreditu za kupovinu kuće (čl.2.) u iznosu od 27.600,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Slavonske banke d.d. Osijek na dan korištenja kredita (čl. 2.) s kamatama po promjenjivoj stopi od 4,90% godišnje (čl.3.2.) i rokom otplate od 10 godina (čl.3.1.).

13. Saslušan pred sudom tužitelj je iskazao da je 2005. realizirao kredit radi adaptacije postojeće obiteljske kuće i da je tada čuo da se u Slavonskoj banci mogu realizirati dobri krediti. Nadalje, iskazao je da mu je kredit vezan uz CHF ponuđen kao najpovoljniji za njega, da je tada znao da je CHF stabilna valuta i da ništa drugo nije znao o toj valuti a do tada da nije realizirao niti jedan drugi kredit. Istakao je da je radnik i da nema financijskih znanja. Istakao je i da u banci nije bio upozoren na nikakve rizike takovog kredita a ne zna niti što znači valutna klauzula. Rata mu je od početnih 1.1250,00 kn porasla na 2.500,00 kn te kako ima šestero djece i povećanje mu je teško padalo, išao je u banku gdje su mu rekli da je tako potpisao i da je to tako. Inače ugovor je pročitao i znao je koliki iznos realizira, na koji rok i kolika mu je rata a tada na sebi nije imao nikakav obrt niti udjele u trgovačkom društvu. Kredit je prestao plaćati u 2013.

godini nakon čega mu je tuženik ustegnuo iznose iz imovine koju je naslijedio iza pokojnog oca.

14. Svjedok Vladimir Mihaljević u svom iskazu je naveo da je 2005. kada je realiziran predmetni kredit radio na poslovima osobnog bankara u poslovnici tada Slavonske banke u Slavonskom Brodu. Nije se mogao sjetiti da je osobno obavljao razgovor s tužiteljem u svezi navedenog kredita ali nakon što mu se predoči ugovor o kreditu, utvrdio je da je sudjelovao u prodaji kredita i u konkretnom slučaju jer postoje njegovi parafi na ugovoru. Istakao je da su se prodajni razgovori obavljali na način da bi strankama pružali informacije o visinama kredita, o kamatnim stopama i sve drugo što bi za njih bilo potrebno. U to vrijeme prodavali su se krediti vezani uz valutu euro i CHF s tim da su krediti u CHF bili povoljniji zbog niže kamatne stope. Posebno je napomenuo da su korisnicima ukazivali na mogućnost refinanciranja kredita vezanih uz CHF u kredit vezan uz euro ali ne zna da li uz naknadu ili bez naknade. Iskazao je i da je klijente upozoravao da ukoliko dođe do porasta tečaja CHF, da HNB kontrolira samo tečaj eura ali ne i CHF. Ne zna nakon 2006. kakve su se informacije davale strankama jer od tada više nije radio na poslovima sa stanovništvom.

15. Pročitano materijalnu dokumentaciju sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost. Nadalje, iz iskaza tužitelja koji je dan logično i uvjerljivo, te mu sud u cijelosti priklanja vjeru, utvrđeno je da se o spornim odredbama Ugovora o kreditu, konkretno o valutnoj klauzuli, nije pregovaralo. Osim toga, sud prihvaća iskaz tužitelja istinitim u dijelu u kojem iskazuje da mu je kredit vezan uz valutnu klauzulu CHF prezentiran kao najpovoljniji, kao i da je izostalo u potpunosti pregovaranje o spornim odredbama ugovora. Nadalje, njegov je iskaz suglasan i materijalnoj dokumentaciji u spisu, prijepisu knjigovodstvene kartice, iz koje je utvrđeno da je tužitelju tijekom razdoblja otplate kredita rata znatno porasla.

16. Temeljem uvida u Ugovor o kreditu utvrđeno je da je kredit realiziran kao stambeni kredit za kupovinu kuće a temeljem iskaza tužitelja kojem tuženik nije prigovorio u navedenom djelu, utvrđeno je da je sredstva iskoristio upravo za navedenu svrhu, za stambeni objekt koji koristi isključivo u privatne svrhe. Uz ovakvo činjenično utvrđenje ovaj sud smatra da je tužitelj bilo u ugovornom odnosu s tuženikom sa statusom potrošača u smislu čl. 3. točka 1. Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 93/03, dalje ZZP/03), koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu, jer je sklopio pravni posao s tuženikom, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

17. Tuženik nije dokazao da bi korisnike kredita, niti konkretno tužitelja, valjano upozorio i upoznao s rizicima sklapanja ugovora s valutnom klauzulom CHF. Saslušani svjedok Vladimir Mihaljević se ne sjeća razgovora s tužiteljem i govorio je na koji način su se općenito obavljali prodajni razgovori ali nije se mogao sjetiti prodajnog razgovora s tužiteljem tako da njegov iskaz nije od značaja za donošenje odluke u ovom postupku.

18. Pozivom na članak 81. i 82. ZZP sud je stava da je odredba ugovora o valutnoj klauzuli sadržana u čl. 3. st. 3. Ugovora nepoštena. Tužitelj navodi da je valutna klauzula sadržana u odredbi članka 2. Ugovora. Ovaj sud smatra da je odredbom članka 2. ugovoren iznos kredita u CHF a ništetno je obvezati tužitelja na povrat navedenog iznosa u mjesečnim anuitetima vezanim uz valutu CHF, što je asržano u članku 3. stavak 3. ugovora o kreditu.

19. Tužitelj je u konkretnoj pravnoj stvari obuhvaćen utvrđenjima i učinkom presude iz predmeta Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača "Potrošač" tako da nije relevantno za donošenje odluke o glavnoj stvari činjenica da u tužbenom zahtjevu nije navedena i odredba članka 3. stavak 3. ugovora o kreditu. Tužbeni zahtjev je podoban za raspravljanje u konkretnom slučaju i bez deklaratornog dijela.

20. Naime, presudama Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12 od 4. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda PŽ-6632/17, kao i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-2221/18 od 16. rujna 2019. zauzima se stav i potvrđuje da je između ostalih i prednik tuženika u razdoblju od 1.6.2004. do 31.12.2008. (u kojem je sklopljen i ugovor o kreditu s tužiteljem) povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njemu nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Niti o tim odredbama tužitelj nije dobio mogućnost pregovaranja. Navedeni mu je kredit prezentiran kao najpovoljnijim a riječ je o ugovoru koji je unaprijed formuliran od strane trgovca tj. tuženika.

21. Stoga je pored odredbe iz članka 2., i odredba čl. 3. Ugovora o kreditu u odnosu na valutnu klauzulu, a kojom je ugovoreno vraćanje kredita u jednakim mjesečnim anuitetima, obračunato u kunama, a vezano za tečaj CHF, nepoštena, a time i ništetna ugovorna odredba (čl. 87. ZZP), jer se o istoj nije pojedinačno pregovaralo, ista je nerazumljiva i unaprijed je formulirana od strane tuženika kao trgovca. Obveza tužitelja je nesumnjivo zbog znatnog rasta tečaja CHF tijekom otplate kredita rasla, a što je vidljivo iz knjigovodstvene kartice s pregledima uplata. U postupku je iskazom tužitelja utvrđeno da mu je predmetni kredit vezan za valutu CHF predložen najpovoljnijim a prihvaćajući upravo sklapanje takovog ugovora doveden je u nepovoljniji položaj u odnosu na tuženika.

22. U kontekstu svega navedenog, sud je uzeo u obzir da je tužitelj kao potrošač bio u slabijem položaju u odnosu na drugu ugovornu stranu glede njegove pregovaračke moći, razine znanja, te nemogućnosti utjecaja na sadržaj odredbe. Tužitelj je po zanimanju radnik i nema financijskih znanja kao tuženik, niti je mogao sa njime ravnopravno razgovarati.

23. Sud smatra da je u konkretnom slučaju dopušteno provoditi test poštenja ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli. Naime, odredba čl. 2. i 3. Ugovora o kreditu u dijelu ugovaranja valutne klauzule prema mišljenju suda predstavlja ugovornu odredbu čiji je sadržaj jasan i lako uočljiv, ali ne i ugovornu odredbu čiji je sadržaj lako razumljiv u smislu odredbe čl. 84. ZZP.

24. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu da je valuta predmet ugovora, a predmet bitan element ugovora o kreditu, sadržaj odredbe čl. 2. i 3. između stranaka zaključenog ugovora o kreditu, a na temelju kojih se predmet ugovora veže uz stranu valutu, uz činjenicu da tužitelju nisu uopće pojašnjeni rizici ugovaranja valutne klauzule, već naprotiv, takav mu je kredit ponuđen i predložen najpovoljnijim, po ocjeni ovoga suda predstavlja ugovornu odredbu koja je suprotna načelu savjesnosti i poštenja, a koja ugovorna odredba, u svakom slučaju, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to sve na štetu potrošača.

25. Radi navedenog, odlučeno je kao u točki I. izreke presude.

26. Glede visine tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještaku Andriji Ilakovac iz Slavenskog Broda. Vještak je u skladu sa zadatkom izradio nalaz i mišljenje u kojem navodi da je uslijed porasta tečaja CHF, uzimajući u obzir tečaj CHF na dan isplate kredita, tužitelj više platio iznos od 4.070,70 eura.

27. Tužitelj na dopunjeni i konačni nalaz i mišljenje vještaka od 17. veljače 2026. nije imao nikakvih primjedbi i tužbeni zahtjev je postavio u skladu s nalazom vještaka podneskom od 12. svibnja 2026.

28. Tuženik se protivio navedenom izračunu vještaka navodeći da je tužitelj neuredno plaćao anuitete te da je razlika tečaja djelomično plaćena temeljem pravomoćne presude iz predmeta ovoga suda poslovni broj P-653/2015.

29. Uvidom u spis ovoga suda poslovni broj P-653/2015. utvrđeno je da je tužitelj pravomoćnom presudom ostvario pravo od tuženika na povrat stečenog bez osnova temeljem istog ugovora o kreditu, ali po osnovi ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi. Slijedom navedenog, nisu uzete u obzir bilo kakve isplate tuženika po osnovi navedenog sudskog postupka.

30. Nadalje, činjenica da je tužitelj neuredno plaćao dio svojih obveza iz kredita također nije od značaja za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari. Vještak je u skladu sa zadatkom izračunao koliko je iznosila obveza tužitelja po ugovoru o kreditu s osnova ugovorenih rata kredita i datuma dospijeća svake rate. Sva zakašnjenja u plaćanju rata kredita tuženika je naplatio kroz zatezne kamate na zakašnjenje uplate i troškove postupka, koji iznosi nisu obuhvaćeni izračunom vještaka.

31. Vještak je konstatirao u dopuni nalaza od 20. svibnja 2026 (str. 288 spisa). da je kredit u cijelosti 3. veljače 2025. skupa sa zakonskim zateznim kamatama i troškovima postupka a da je on samo obračunao koliki iznos je tuženik stekao bez osnova temeljem ugovorenih anuiteta i dospijeću na dan kako su oni ugovoreni ugovorom o kreditu.

32. Slijedom navedenog ovaj sud je prihvatio u cijelosti nalaza i mišljenje financijskog vještaka kao stručan i objektivan, sačinjen u skladu s pravilima struke.

33. Tuženik je istakao i prigovor prijeboja tzv. negativnih tečajnih razlika, koji prigovor je sud odbio kao neosnovan iz razloga što sudski prijeboj do kojeg dolazi u parnici odlukom suda u postupovnopравnom smislu ne postoji ako ga tuženik na nesumnjiv način ne istakne te ako određeno ne navede koju tražbinu stavlja u prijeboj, s tim da tražbina koju je tuženik istaknuo takvim prigovorom mora biti kvantitativno određena. Jednako je tako i u odnosu na građanskopravni prijeboj, ali uz razlike koje proizlaze iz pravne prirode ovih instituta i odredbi čl. 333. st. 3. ZPP-a, kao i onih prekluzivne naravi iz čl. 288.a st. 6. ZPP-a. U tom smislu, ako u postupku u odnosu na potraživanje tužene stranke, nije na određen način istaknut procesnopravni prigovor radi prebijanja iz čl. 333. ZPP ili materijalnopravni prigovor prijeboja (kompenzacija) iz čl. 195. i čl. 196. ZOO, odnosno ako nije podnesena protutužba, tada nema ni postupovnih pretpostavki za bilo kakvo odlučivanje o osnovanosti ili neosnovanosti potraživanja tuženika na ime restitucije u vezi s negativnim tečajnim razlikama temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu u CHF. Protutužba i procesnopravni prigovor radi prebijanja mogu se staviti do zaključenja prethodnog postupka, a materijalnopravni prigovor prijeboja može se istaknuti do zaključenja glavne rasprave, s time da sukladno odredbi čl. 288.a st. 6. ZPP radi opravdanja takvog prigovora ne mogu se iznositi nove činjenice niti se mogu predlagati novi dokazi osim u slučaju iz čl. 299. st. 2. ZPP. Navedeno je u skladu s odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-549/2023 od 18.prosinca 2023.

34. Osnovna je posljedica ništetnosti ugovora, sukladno čl. 323. st. 1. ZOO, da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora, odnosno dati odgovarajuću naknadu u novcu, ukoliko vraćanje nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe smatra se zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove (čl. 1111. ZOO).

35. Međutim, to ipak ne znači da odluka donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača obvezuje ostale sudove samo u parnicama za naknadu štete, a ne i u parnicama u kojima je istaknut zahtjev za vraćanje stečenog bez osnove. Isto bi bilo protivno svrsi odredbe čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/14) da se odluka iz postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača da je došlo do povrede propisa zaštite potrošača, obligatorno primijeni i u pojedinačnim postupcima koje potrošači pokrenu da bi ishodili konkretnu zaštitu svojih prava. Volja zakonodavca bila je da i u parničnom postupku kao što je ovaj, u kojem se traži upravo vraćanje primljenog na temelju ništetne odredbe, odluka iz postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u kojoj je utvrđeno da je došlo do povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje sudove u deklaratornom dijelu. U prilog iznesenog govori i odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., koja individualnu zaštitu ne ograničava samo na postupke radi naknade štete.

36. Tuženik je u postupku istaknuo prigovor zastare, koji prigovor sud nije cijenio osnovanim.

37. U odnosu na deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnim pojedinih odredbi ugovora nije nastupila zastara jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, niti može zastarjeti (čl. 328. ZOO-a).

38. Što se tiče kondemnatornog dijela zahtjeva za isplatu na ime valutne klauzule, sud je stava da je zastara prekinuta podnošenjem tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dana 4. travnja 2012. godine (Trgovački sud u Zagrebu P-1401/12), u kojem je postupku u konačnici dana 14. lipnja 2018. godine donesena pravomoćna presuda PŽ-6632/17, a od pravomoćnosti koje presude zastara počinje ponovno teći.

39. Navedeno je pravno shvaćanje izneseno i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-2245/17 od 20. veljače 2018., suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice odjela od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF, a koje glasi: "Ako je ništetnost ustanovljena kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite."

40. Kako je tužba podnesena 12. prosinca 2022., to do podnošenja tužbe svakako nije protekao rok od pet godina iz čl. 225. ZOO-a koji se računa počev od 14. lipnja 2018.

41. Tužitelju su priznate kamate u skladu sa zatraženim, odnosno kako su utvrđene nalazom vještaka, na svaki pojedini iznos od dana stjecanja temeljem čl. 1115. ZOO-a, koji glasi da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako su pojedine odredbe Ugovora o kreditu nepoštene, to je tuženik, kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznose koje je nepošteno stekao od dana stjecanja.

42. Slijedom navedenog, tužitelju pored glavnog dugovanja pripadaju i kamate upravo kako su iskazane u nalazu vještaka, te kako stoji u izreci presude pod točkom II.

43. Podredno svemu navedenom, za istaknuti je i da je pred ovim sudom u predmetu broj P-653/2015, tužitelju iz istog Ugovora o kreditu, u postupku protiv istog tuženika, pravomoćno dosuđeno pravo na isplatu stečenog bez osnove na temelju ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi. Kako je u ovom postupku postavljeno traženje za isplatom stečenog bez osnove temeljem ugovorne odredbe o valuti,

neosnovan je i tuženikov prigovor dvostruke litispendencije ili pravomoćno presuđene stvari.

44. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 155. ZPP-a. Tužitelj je u cijelosti uspio u sporu u odnosu na konačno postavljeni tužbeni zahtjev i slijedom, sud tužitelju dodjeljuje puno pravo na naknadu nužnih i potrebnih troškova.

45. Tužitelj je zatražio naknadu troška u iznosu od 2.527,22 eura i pristojbu na tužbu. Priznat mu je trošak zastupanja po punomoćniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 69/93, 11/96, 91/04, 37/05, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23, dalje: Tarifa) i to trošak sastava tužbe 200,00 eura (Tbr. 7/1), trošak zastupanja na ročištima 22.2.2023., 14.1.2025., 25.2.2025. i 30.6.2026. za svako po 200,00 eura ili ukupno 800,00 eura (Tbr.9/1 Tarife), trošak sastava podnesaka od 25.3.2023. i 13.5.2026., za svako 200,00 eura ili ukupno 400,00 eura (Tbr. 8/1 Tarife) ili ukupni troškovi zastupanja po punomoćniku u iznosu od 1.400,00 eura skupa s pripadajućim PDV-om od 350,00 eura, ukupno 1.750,00 eura. Tužitelju je priznat i trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 26,54 eura, pristojbe na presudu u iznosu od 80,35 eura i trošak naknade za provedeno financijsko vještačenje u iznosu od 450,00 eura i 300,00 eura.

45.1. Ukupni priznati troškovi tužitelja iznose 2.606,89 eura.

45.2. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod III. izreke presude.

46. Tuženik je odbijena sa zahtjevom za naknadu troškova postavljen podneskom od 25.6.2026. jer su troškovnikom zatražene samo parnične radnje u kojima je tuženik bio zastupan po punomoćniku – odvjetniku. Osim navedenih radnji, tuženik nije postavio druga traženja. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod IV. izreke presude.

Slavonski Brod, 28. srpnja 2026.

Sudac
Jadranka Babić-Milberg

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda nadležnom županijskom sudu. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana objave presude, za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

Dna:

1. Odvj. Ivan Žalac, Slavonski Brod,
2. OD Kožul i Petrinović, Zagreb.

Broj zapisa: **9-3088b-4e681**

Kontrolni broj: **02a95-498a6-e6b37**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.